

РЕШЕНИЕ

№ 1588

гр. София, 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 06.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **11204** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс/АПК/ във връзка с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата/ЗДвП/.
Образувано е по жалба на А. Г. М., [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], жк.“О. К.“ [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-005780 по чл.171 т.1 б.“А“ от ЗДвП, издадена на 07.11.2022г. от началник на сектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр. чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.“а“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

Твърди се незаконосъобразност на оспорваният акт, поради допуснатото нарушение на административнопроизводствените правила, в частност-нормата на чл.35 АПК изразяващо се в необсъждане на всички факти и обстоятелства от значение за издаване на акта. В частност твърди, че постановяване на процесната заповед органа се е задоволил да то обоснове с Постановление за прекратяване на наказателно производство по дос.пр № 309/2021г. по описа на ОЗРУ на СДВР, пр.пр. № 3066/2021г. на СРП видно от което изготвената по производството съдебно-психологическа експертиза установява, че лицето страда от биполярно афективно разстройство, терапевтична ремисия, поради което е невменяем, но не е коментирал на Карта за оценка на физическата годност на водач/кандидат за

придобиване на свидетелство/правоспособност за управление на МПС, издадена от Т. на 27.10.2022г. от която ставало ясно, че лицето отговаря на изискванията за физическа годност на водачите, която Карта е издадена непосредствено преди издаване на Заповедта. Посоченото нарушение съотнася и към нарушаване правото му на защита и необоснованост на акта. Успоредно с това твърди, че акта е постановен от некомпетентен орган и същият е постановен в нарушение на принципа на съразмерност по чл.6 от АПК с оглед липсата на яснота защо органа е преценил срока от 18 месеца на действие на процесната ПАМ за най-подходящ, както и защо органа е приел за необходимо изобщо да се налага ПАМ.

Ответната страна не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата не изпраща представител и не взема становище по делото.

С оглед твърденията на жалбоподателя, приложените в административната преписка доказателства и очертаният предмет на спора, Административен съд София-град, съобрази:

Процесната заповед за прилагане на ПАМ е издадена от компетентен орган и в изискуемата форма и съдържание.

Във връзка с възражението за нарушение на административно-производствените правила, Върховния административен съд се е произнасял нееднократно, че „Чл. 171, т. 1, б. а ЗДвП предвижда за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се наложи принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, за когото видимо се установи, че не отговаря на медицинските или психологическите изисквания - до отпадане на основанието за това. Допустимо е мярката да бъде наложена не след извършена на водача конкретна проверка на пътя, при която да е било констатирано поведение в отклонение на психологическите изисквания, а поради постъпили сведения, включително за издадени наказателни постановления, водещи до обосновано предположение, че лицето няма психологическа годност да управлява моторно превозно средство./виж Решение № 3997 от 24.03.2014 г. на ВАС по адм. д. № 11951/2013 г., Решение № 13895 от 16.11.2017 г. на ВАС по адм. д. № 9572/2016 г. и др./

Т.е. за прилагането на мярката е достатъчно видимото установяване на негодност, от лица без специални знания, което е и в съответствие с целта на закона - да се осигури безопасността на движението на всички участници. Временният характер на мярката, при осигурена от закона възможност годността или негодността на лицето да бъде водач на МПС да се установени от специалисти, гарантират правото му на защита, но тъй като общественият интерес следва да бъде охранен в по-голяма степен, налагането на ПАМ предхожда тази процедура.

В този смисъл, специалният закон разписва изрично правилата досежно подлежащите на изясняване и установяване факти по делото. Органи не следва да установява реалното медицинско състояние а да обоснове надлежна констатация за видимо несъответствие с медицинските изисквания. И посочената констатация ясно е обоснована с посоченото прокурорско постановление, видно от което и именно поради психологическото си състояние, лицето се счита невменяемо, респ. не може да субект на наказателното производство, да носи наказателна отговорност и да изтърпи евентуалните последици на едно подлежащо на установяване, като обществено-опасно, свое деяние. В такава хипотеза, административния орган не само

може, но и е длъжен да действа в защита на охраняемият по ЗДвП императив – осигуряване на безопасността на движението по пътищата/чл.171 от ЗДвП/.

Относно съответствието на оспорваната Заповед с материалният закон и видно от изложените към нея мотиви, същата е обоснована с Постановление за прекратяване на наказателно производство във връзка с дос.пр № 309/2021г. по описа на ОЗРУ на СДВР, пр.пр. № 3066/2021г. на СРП, постановено от Г.Ч., видно от което в хода на производството е назначена съдебно-психиатрична експертиза, от която е установено, че А. М., ЕГН [ЕГН], страда от биполярно афективно разстройство, терапевтична ремисия. Административния орган е посочил, че по силата на посоченото прокурорско постановление, А. М. е приет за невменяем и съответно не може да носи отговорност, като по този начин видимо не отговаря на медицинските и/или психологически изследвания за водач на МПС.

Разпоредбата на чл. 171, ал. 1, б"а" от ЗДвП намира приложение във всички случаи, когато има данни за поведение на водача, неотговарящо на определения стандарт, независимо от техния източник.

В тази връзка описаното от фактическа страна следва на приложената нормативна разпоредба от Закона.

На следващо място и съгласно текста на чл. 152 ал.1 т.2 б.“в“ от ЗДвП, Министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията с наредба определя изискванията за психологическа годност на водачите на моторни превозни средства и условията и реда за психологическото изследване на...водачите, на които временно е отнето свидетелството за управление на моторно превозно средство по реда на чл. 171, т. 1, буква "а".

По силата на чл.5 от Глава Трета от Наредба № 36 от 15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания/Наредбата/, психологическата годност се установява с психологическо изследване. Текста на чл. 7 на същата Наредба гласи, че всяко психологическо изследване завършва със заключение за психологическа годност/ал.1/, като ал.2 на същата норма предвижда, че при положително заключение от психологическото изследване на изследваното лице се издава "Удостоверение за психологическа годност" (приложение № 1), респ. при отрицателно заключение от психологическото изследване на изследваното лице не се издава документ/ал.3/.

Съгласно разпоредбата на чл.8 ал.7 от Наредбата, лице, за което е възникнало основание по чл. 1, ал. 1, т. 2, 5, 6 или 7, подлежи на съответното психологическо изследване, а притежаваното от него удостоверение за психологическа годност се обезсилва чрез отбелязването на това обстоятелство в специализирания програмен продукт. От своя страна текста на чл.1 ал.1 т.5 от Наредбата пряко визира лицата, на които временно е отнето свидетелство за управление на МПС по реда на чл. 171, т. 1, буква "а" ЗДвП, каквото качество има и жалбоподателят по настоящето дело.

В този смисъл следва да се приеме, че досежно психологическото състояние на водача законодателят е обърнал доказателствената тежест, като именно лицето по отношение на което е приложен процесният ПАМ следва да опровергае фактически видимо отразените в ПАМ, констатации.

Ето защо, още с определение № 23 от 03.01.2023г. по настоящето дело,а в

последствие и с определение от 30.01.2023г., съдът е указал на жалбоподателя при оспорване на фактическите основания в обжалваният акт може да представи медицинско удостоверение за психологическа годност издадено по реда на Наредба № 36 от 15.05.2006 г.

Т. не е представено. Наместо това е представено заключение на съдебно-психиатричната експертиза от 20.07.2021г., изготвена в рамките на досъдебното наказателно производство, което не променя по никакъв начин констатациите в прокурорското постановление, от което възниква видимостта по смисъла на чл. 171, ал. 1, б"а" от ЗДвП, отразена в рамките на процесно оспорената заповед. В този смисъл – съдът, опирайки се на изричната нормативна база, е указал изрично, на страната, как следва да се опровергае предполагаемото несъответствие с психологическите изисквания към водачите на МПС. Факта, че страната не го е опровергала може да означава, че не е проявила интерес от опровергаването му или че същото обстоятелство е неопровержимо. Независимо, коя от двете хипотези е налице, налага се извода, че незаконосъобразността на процесната заповед е неустановена и недоказана.

Успоредно с това – представената Карта за оценка на физическата годност на водач издадена от Т., на която също се позовава жалбоподателя, нито е издадена по реда на въпросната Наредба, нито удостоверява психологическо състояние, а представлява оценка на физическа годност.

В този смисъл страната се е отказала от изрично представена законова възможност да ангажира доказателствени средства с които да подкрепи фактически своето правно твърдение. На базата на изложеното следва да се приеме, че заповедта се явява законосъобразна, респ. не са налице основания за установяване противоречие с материалният закон, като при постановяването и не са допуснати и нарушения на административно-производствените правила.

Успоредно с това и независимо от изхода на настоящият спор, жалбоподателят може да търси защита на правата си, респ. преустановителното условие при което е постановена процесната Заповед, съобразно горепосоченият ред по Наредба № 36 от 15.05.2006 г.

В заключение, преценката за пропорционалността на мярката, в хипотеза като настоящата, следва пряко от закона и не разкрива житейски специфики предполагащи поглед отвъд законодателното разрешение.

Успоредно с това, от данните по делото и твърденията на жалбоподателя не се установява засягане в степен надхвърляща необходимото за реализиране законовата цел, така, както повелява новелата на чл.6 АПК.

На първо място липса конкретизация изобщо в какво се изразява неудобството и засягането на лицето. Бидейки индивидуален, личен предмет на оценка, съдът не може да презюмира настъпило неудобство, в частност по отношение на конкретно лице, с оглед неговото индивидуално положение, извън общият контекст на факта, че очевидно лицето не може да управлява пътно превозно средство за определен период. На второ място, ВАС е имал възможността да се произнесе, в аналогичен контекст, приемайки, че дори да се приеме, възможността на жалбоподателя да се причинят вреди от невъзможността да управлява автомобил, то тези вреди не са нито

значителни, нито труднопоправими. /в под. см. напр. Определение № 6499 от 2.05.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3787/2019 г., VII о., Определение № 10087 от 1.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 7133/2019 г., VII о. и др. /. В този смисъл следва да се посочи, че същите не са и несъразмерно откъд необходимото за постигане законовата цел.

На последно място, не е налице и твърдяното несъответствие с целта на закона. Акта преследва и е годен постигне именно законовата цел за която е предвидено издаването му, поради което същият не разкрива превратно упражняване на власт.

В заключение, следва да се посочи, противно на изложеното в жалбата, че процесната ПАМ не е със срок на действие от 18 месеца, а „до отпадане основанието затова“. Както по-горе бе посочено, основанието се счита отпаднало с удостоверяване психологическата годност на водача по нормативно-разписаният ред. В този смисъл и ако водача е психологически годен, което не доказва в настоящето производство, той би могъл да предизвика преустановителният ефект на заповедта, заложен в самата нея, чрез удостоверяване годността си.

С оглед всичко гореизложено следва да се приеме, че процесната Заповед представлява правилен и законосъобразен акт, като оспорването срещу него се отхвърли.

С оглед своевременно направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсулско възнаграждение, съдът счита, че такова се дължи на основание чл.143 ал.3 АПК и съобразно нормата на чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 200лв.

Поради това и на основание чл.172 ал.2, предл.пето от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Г. М., [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], жк. „О. К.“ [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-005780 по чл.171 т.1 б. „А“ от ЗДвП, издадена на 07.11.2022г. от началник на сектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР..

ОСЪЖДА А. Г. М., [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], жк. „О. К.“ [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 200лв. /двеста лева/ юрисконсулско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: